

Júlia

Világszerte Nr. 1

Susan Stephens

Lady Lizzi

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Stephens, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 626. eredeti címe: *In the Brazilian's Debt* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Brodszky Ildikó

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 626. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-029-7

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

A bosszú hidegen a legjobb.

Lizzinek az apja szavai jutottak az eszébe, ahogy a teherszállító repülőgép ereszkedni kezdett, és ő egyre közelebb került a céljához. Az earl megjárta magabiztosságát sejtéseken és előérzeteken kívül szokás szerint csak egy palack skót whisky táplálta. A lányába mégis sikeresen beleplántálta, hogy az eltökéltség nagyszerű dolog. Az ő Lizzije pedig roppant eltökélt volt.

Ha török, ha szakad, helyre fogja állítani a család becsületét, és fel fogja virágoztatni az apja által csődbe juttatott családi vállalkozást! – mondogatta magában a lány.

Lizzi már évek óta tervezte, hogy elvégzi Brazíliában ezt a felsőfokú lógondozói tanfolyamot. Az eltökéltségben nem volt hát semmi hiba. Mégis, miután órák óta repült a lakatlan brazil pusztaságok felett, valahogy elbizonytalanodott. Nagyon messze került otthonról, és cseppet sem találta megnyugtatónak, hogy oly sok év után újra találkozni fog Chico Fernandezzel.

– Hogyhogy te egyáltalán nem vagy ideges? – csodálkozott a barátnője, Danny Cameron, aki Lizzihez hasonlóan szintén lovász volt. Amikor végtelennek tűnő másodperceken keresztül úgy tűnt, hogy a gép szabadesésben zuhan, Danny aggódalmasan szorította meg Lizzi kezét.

Lehetséges, hogy tényleg nem látszik rajtam? – lepődött meg Lizzi. Ő sem volt hozzászokva a repüléshez, és aligha érezte magát jobban, mint a barátnője. Ahogy közeledtek a földhöz, egyre inkább görcsbe rándult a gyomra.

– Minden rendben lesz – vigasztalta Dannyt, és remélte, hogy csakugyan úgy lesz.

A leszállással persze bizonyára nem lesz semmi baj, akármennyire rövidnek is tűnik a kifutópálya és megterheltnek a gép. Hát persze, alaposan meg van pakolva lovakkal, loápoló eszközökkel és különféle berendezésekkel a híres lovaspóló-játékos, Chico Fernandez oktatófarmja számára. Az igazi kérdés azonban az, hogy Lizzi a saját szívével is megbirkózik-e.

Most teljesen valószínűtlennek tűnt, hogy Chico egykor olyan sokat jelentett számára. De hát tizenöt éves volt, amikor utoljára látta. Azon a csodálatos nyáron a fiú a legközelebbi barátja és bizalmasa volt. Mindaddig, amíg Lizzi szülei nem kezdtek úgy beszélni róla, mintha maga lenne az ördög.

Chico Fernandez a Fane házaspár számára a megtestesült gonosznak számított. Mégis, Lizzi most útban van hozzá, hogy apja akaratának megfelelően megtanuljon tőle mindent, amit a férfi a lovakról tud. Aztán hazamegy, hogy talpra állítsa a családi vállalkozást, a Fane-féle ménest és lovasiskolát, amelyet az apja szerint épp Chico Fernandez tett tönkre.

A főiskola, amelynek az ösztöndíja lehetővé tette Lizzi számára, hogy Chicónál tanuljon, sokat fizetett a tanfolyamon való részvételért. Nyilván a diáktársai is mindent magukba akarnak szívni, amit csak a híres pólójátékosnál tanulhatnak.

Ha azonban Lizzi apja azt képzelem, miszerint ez nagyszerű alkalom lesz, hogy bosszút álljanak azon az emberen, akit ő az ellenségének tart, akkor alaposan csalódnai fog. A lány azonban türelmesen végighallgatta, mint mindig, amikor az apja beleélte magát a rögeszméjébe, és bizonygatni kezdte, hogy a bosszú csupán igazságtétel. Hiszen Chico mindent elvett tőle: a jó hírét, a sikert, a gazdagságot és a lovait.

„Chico mindent elrabolt tőlem. Mindent, Lizzi. Még az anyádat is! Ezt sose felejtsd el!”

Hogy is felejthetné el, amikor az apja állandóan emlékezteti, hogy Chico miatt lett alkoholistá, a felesége pedig elhagyta, hogy Dél-Franciaországban éljen a nála sokkal fiatalabb szeretőjével.

De vajon igaz-e, hogy előzőleg Chico elcsábította?

A Lizzi szülei által terjesztett pletykák még ennél is rosszabbak voltak. Azt állították, hogy Chico kényszerítette Lizzi anyját, hogy lefeküdjön vele. Lizzi ezt sehogy sem tudta elképzelni arról a férfiról, akit ismert. Az anyja, akit Serenának kellett szólítania, mindent elkövetett, hogy a lánya Chicóhoz fűződő barátságát tönkretegyje. Állandóan hangoztatta, hogy Chico egy szegény fiú a

brazíliai nyomornegyedekből, míg az ő lánya Lady Elisabeth Fane.

Lizzi szerelmes volt Chicóba, és mit sem törődött a családjá rangjával. Sem akkor, sem később. Mikor aztán nem volt már hiszékeny kislány, hamar tisztába jött a szülei hibáival. Akármit is mondott az apja, ő nem hitte, hogy Chico lelkén szárad a család hanyatlása. Ezzel a nagynyja is egyetértett, aki Lizziről gondoskodott, miután a szülei már nem törődtek vele. Szerinte Reginaldnak és Serenának semmiféle segítségre nem volt szükségük ahhoz, hogy tönkretegyék a családot.

Lizzi lelkén egészen más dolog ütött sebet. Chico annak idején megígérte, hogy kiszabadítja a szülői házból, amely félelemmel töltötte el a lányt. Elsősorban azért, mert a szülei állandóan multságokat rendeztek, ahol sokat ittak, és zárt ajtók mögött olyan dolgokat műveltek, amikre Lizzi gondolni sem akart. A sejtéseiről nem beszélt Chicónak, csak a nyugtalanságáról és arról, mennyire utál a szüleivel élni. Chico ifjonti lelkesedésében megígérte, hogy ki fogja menteni onnan. Aztán még csak el sem búcsúzott tőle, amikor visszatért Brazíliába...

Ahogy Lizzi most kinézett a gép ablakán, úgy döntött, hogy csak egyféleképpen lehet úrrá az ellentmondásos érzelmein. A legfontosabb dologra kell összpontosítania: arra, hogy Chico milyen csodálatosan tud bánni a lovakkal. Ezt a tehetségét Lizzi már kislány korában sem győzte csodálni. Ha mindent megtanul, amit Chico a világhírű ménésében meg tud neki tanítani, akkor valóban képes lesz újra felépíteni a családi vállalkozást.

Gondolataiból Danny rémült sikolya riasztotta fel. Ez azt jelezte, hogy földet értek.

Nincs hát visszaút.

Egy pillantás kifelé az ablakon cseppet sem növelte az önbizalmát. Minden sokkal nagyobbnak és ijesztőbbnek tűnt, mint ahogy elképzelte. Veszélyes világ!

Akárcsak Chico?

Kinn hét ágra süttött nap. Az időjárás-jelentés figyelmeztetett, hogy nagy odakinn a páratartalom. A hosszú bezártság után a lovak bizonyára nagyon idegesek. Az ápolóknak ilyenkor határozottan, de megértően kell viselkedniük. Lizzi ehhez különösen jól értett.

A legmakrancosabb ló mellett maradt, amíg a raktér ajtaja ki nem nyílt. Hirtelen beömlött a napfény, leeresztették a rámpát, és felhangzott egy mély, jól ismert férfihang, melynek hallatán Lizzi szívverése majdnem megállt.

– *Quem é que na parte de trás congeladas em pedra? Tremos trabalho a fazer!*

A férfi hangja tekintélyt parancsolóbb volt, mint annak idején. Érződött, hozzá van szokva, hogy mindenki azonnal engedelmeskedik neki. Nem csoda, hogy olyan sikeres! Lizziben egy csapásra feléledtek a régi emlékek.

– Lizzi! – Danny megrázta barátnője karját, aki csak most döbbsent rá, hogy még mindig meredten áll.

– Mit mondott? – kérdezte riadtan.

Mivel Danny jobban beszélt portugálul, mint ő, lefordította:

– „Ki az ott hátul a gépben, aki sóbálvánnyá meredten áll? Sok munka áll előttünk!” Lizzi – figyelmeztette Danny a barátnőjét –, ez neked szól.

– Ó! – Lizzi elvörösödött, és körülnézett. Chico azonban addigra már eltűnt.

Sohasem volt jellemző rá, hogy sokáig egy helyben maradjon... A következő pillanatban Lizzi megpillantott egy magas, teljesen feketébe öltözött férfialakot, aki éppen felmászott egy teherautóra. Sokkal magasabb volt, mint ahogy emlékezett rá. A testbeszéde is megváltozott. Most magabiztosnak, a helyzet urának látszott.

Hát persze hogy megváltozott! Hiszen tizenkét éve nem látták egymást. Mégis egyetlen rövid pillantás elegendő volt, hogy Lizzi szíve szaporábban verjen.

A lány belenézett a gondjaira bízott ló barna szemébe, és megnyugodva állapította meg, hogy az kíváncsian hegyezi a fülét, ahelyett hogy ideges lenne. Bárcsak ő is így érezné magát!

– Gyere, szépségem! – mormolta. – Ideje, hogy szippantsunk egy kis brazil levegőt!

Chico elégedetten lépett be az irodájába. Örült, hogy újra itthon van brazíliai birtokán, a *fazendán*, az egész világra kiterjedő ménésbirodalma központjában. Itt rend uralkodik. Az ő rendje.

Itt kézben tart mindent. A lovak szeretik a biztonságot, és ő szereti a lovakat. Ezért fontos, hogy a birtokon minden a legtökéletesebb rendben menjen.

– Az újoncokat kérem, Maria! – Ez volt az első szava az üdvözlés után. A titkárnő, egy idősebb hölgy, átnyújtotta neki az új tanulók névjegyzékét.

Chico rámosolygott Mariára. Ő volt az egyetlen nő a világon, akiben megbízott. Kezdetől fogva mellette volt, és imádták egymást. Kapcsolatuk inkább anya-fia viszonyra emlékeztetett, mint munkaadó és alkalmazott viszonyára. Maria régen a szomszédja volt abban a nyomornegyedben, ahonnan mindketten származtak, és ahol húszpercenként meggyilkoltak valakit. Maria fia, Felipe és Chico bátyja, Augusto ugyanahhoz a bandához tartoztak, és Chico szeme láttára, hidegvérrel lőtték agyon őket. Chico akkor tízéves volt. Az apja börtönben volt, az anyja pedig arra kényszerült, hogy az utcán keresse meg a kenyerüket. A kisfiú akkor fogadta meg, hogy gondoskodni fog Mariáról, és küzdeni fog a *bairro*, a külvárosi negyed felemelkedéséért. Mindkettőt megtette.

Chico átfutotta a listát. Az egyik névnél elakadt a lélegzete. Szerencse, hogy Maria nem vette észre... A Fane név és a nagyon is ismerős cím láttán egyszeriben elmúlt a jókedve. Azt hitte, ezzel a családdal egyszer s mindenkorra végzett.

– Ebben az évben több jelentkező van, mint bármikor korábban – jegyezte meg Maria.

Chico nem akarta nyugtalanítani az asszonyt. Maria nagyon büszke volt rá, halott fia helyett fiának tekintette. Viszonzásul Chico a világon mindenkinél jobban szerette, és minden lehető módon védelmezte. Így aztán most semmiképpen sem akarta felizgatni.

Miközben Maria minden jelentkezőről tartott egy kis előadást, ő csak bólogatott.

– Ez itt a *bairróból* jött...

– Nagyon jó – morogta Chico, miközben egyfolytában azon tűnődött, hogy azzal az egy bizonyos diákkal mit tegyen. Ami viszont a *bairrót* illeti, az onnan jövő diákok támogatását nagyon a szívéen viselte. Életcéljának tekintette a nyomorúságos körülmények között élő fiatalok segítségét.

– Ebben az évben a brit arisztokrácia egy tagja is megtisztel minket...

Ezt Chico már tudta, és távolról sem volt úgy elragadtatva tőle, mint Maria.

– Nem csoda – lelkesedett az asszony, és boldogan lengetett egy hivatalosnak látszó iratot. – Ez egy újabb kitüntetés a Fernandez Fazenda számára. Már Skóciában is, ahonnan ez a fiatal hölgy jött, ismernek minket.

– Komolyan? Ez nagyon jó.

Chico odaállt a titkárnője mellé, hogy érdeklődést mutasson, és elolvasta az iratot. Az megerősítette, hogy Lizzi Fane is tagja az idei diákcsoporthoz. Akarata ellenére elmosolyodott, ahogy visszaemlékezett, miként cukkolta őt Lizzi a tört angolsága miatt. Aztán türelmesen tanítgatni kezdte. Biztosította, hogy ő a legjobb tanítványa...

Az egyetlen tanítványa, gondolta Chico. Ahogy azonban Lizzi szülei is az eszébe jutottak, a hideg is kirázta. A Fane házaspárnak nem tetszett, hogy Lizzinek barátai vannak. Valószínűleg attól féltek, hogy beszélni találnak arról, amit a Rottingdean House-ban tapasztaltak. Szerencsétlenségükre Chicótól nem tudtak egyszerűen megszabadulni, mivel ő Eduardo, a híres lovaspóló-játékos kíséretében volt ott. Ezért aztán a leggonoszabb vádakot találták ki ellene, remélve, hogy Eduardo a segítségére siet, és elviszi.

Chico akkoriban nagyon haragudott Eduardóra és Lizzi nagyanyjára, mert távoznia kellett, mielőtt tisztázhatta volna magát. Mára azonban világossá vált, hogy egy olyan összeütközéstől mentették meg, amelyben sohasem lehetett volna nyertes. Csak azt nem értette, hogy Lizzi annak idején miért nem kelt a védelmére. Ő azt hitte, hogy barátok, de úgy látszik, a vér nem válik vízzé. Lizzi a hazug családja mellé állt.

Most pedig itt van a birtokán, és az ő tudásából akar hasznot húzni. Hihetetlen! Szinte nevetséges! Kár, hogy semmi kedve sincs nevetni...

– A sikereimet neked köszönhetem, Maria, és azoknak a csodálatos munkatársaknak, akiket te válogattál össze – állította meg Chico, aki elhatározta, hogy előre néz, nem pedig hátra.

– És magadnak – mosolygott rá sugárzóan Maria. – Nélküled senki sem dolgozhatna közülünk ezen a világhírű helyen. De hát hosszú út vezetett idáig.

Bizony, Chico könnyen választhatott volna egészen más utat is. A fordulatot az hozta az életében, amikor véletlenül összetalálkozott Eduardóval, akinek aztán tanítványa lett. Először ellenségesen tekintett a híres pólójátékosra. Úgy gondolta, hogy azon gazdag emberek egyike, akik azért jönnek a nyomornegyedbe alamizsnát osztani, hogy megnyugtassák a lelkiismeretüket. Chico akkor tízéves volt, és forrt benne a harag. Éppen azokhoz a kábítószer-kereskedőkhöz tartott, akik a bátyját és Maria fiát meggyilkolták. Töltött revolver volt nála, és gyilkos gondolatok forogtak a fejében. Eduardo felismerhette ezt a szemében, ezért hívta magához.

Chico vonakodott, Eduardót azonban nem volt olyan könnyű lerázni. Magas volt, kemény és erős. Amikor Chico gyűlölettel teli tekintettel bámult rá, megragadta, és nem eresztette. A revolver rövid úton Eduardo zsebébe vándorolt. Azon a napon nem történt gyilkosság.

– Mindent neked és Eduardónak köszönhetek, Maria. Mindent, amim csak van, mert ti ketten hittetek bennem.

– És nem is csalódtunk. – Maria csípőre tette a kezét. – Minden balsors ellenére sikerült a szegény fiúnak a *bairróból* ide jutnia! – Ez úgy hangzott, mintha valami palotában élnének, nem pedig egy farmon.

Az asszony arcán széles mosoly ült. Chico arckifejezése is ellágyult. Mindennap hálát adott az életéért. Mindez nem válhatott volna valóra, ha Eduardo nem kezelte volna a fiaként, és nem hitt volna benne, akármennyire is megnehezítette eleinte a dolgát Chico. Mindent elkövetett, hogy az örületbe kergesse a jótévőjét, de aztán hamarosan rajongani kezdett érte. Még most is alig tudta elhinni, hogy egy olyan híres és nagyszerű ember mellett dolgozhatott. Eduardo kihozta a *bairróból*, és megmutatta neki, hogy az életben más is van, mint kábítószer, fegyver és erőszak. Amikor meghalt, az egész vagyonát Chicóra hagyta, mert tudta, védence folytatni fogja a munkáját.

Chico arra használta Eduardo pénzét, hogy vásárolt egy kis birtokot, amelyből évek kemény munkájával az ország leghíresebb lovaspólóközpontját alakította ki. Mindez azért sikerült neki, mert hajthatatlan volt, és – amint Eduardo megállapította – különös érzéke volt a lovakhoz.

– Chico? – szólította meg Maria óvatosan, mert látta, hogy nagyon elmerült a gondolataiban.

– Maria? – mosolygott melegen a férfi.

– Nézzük át együtt az idei ösztöndíjasokat?

– Nem, köszönöm, Maria. Most elviszem a névjegyzéket, és majd később megnézem, hogy mit írtál róluk.

A férfi nem akarta, hogy ennek során valaki jelen legyen. A legkevésbé Maria. Pusztán attól, hogy elolvasta azt a nevet, úgy összeszorult a torka, mintha fojtogatnák. Szüksége volt egy kis időre, hogy úrrá legyen az érzelmein. Az első gondolata az volt, hogy valakinek bűnhődnie kell ezért a tévedésért.

Hát persze, neki magának kell bűnhődnie. Neki kellett volna átnéznie az ez évi jelentkezők listáját, mielőtt elment a pólóközpontra. Ha megtette volna, akkor ez sohasem történhetett volna meg.

Görcsbe rándult a gyomra, amikor arra a napra gondolt, amikor Serena Fane megvádolta őt, hogy megerőszakolta. Képtelen hazugság volt. De ki hitt volna egy szegény fiúnak a brazíliai nyomornegyedből? A brit arisztokráciával szemben nem volt semmi esélye. Az első levele után még számtalanszor írt Lizzinek, hogy magyarázatot kérjen. Biztos volt benne, hogy a lány válaszolni fog. Hiszen olyan közel álltak egymáshoz! Ő volt az egyetlen barátnője, rajta kívül sohasem volt más. Feltétel nélkül megbízott benne. És persze csodaszép lány volt. Olyan messze felette állt azonban, hogy meg sem merte szólítani, amíg Lizzi jelét nem adta, hogy szívesen barátkozna vele.

Rettenetes volt az a vád. Nőket megerőszakolni csak olyan gyilkosok szoktak, mint akik megölték a bátyját. Az, hogy Lizzi nem válaszolt a levelére, borzasztóan megrázta. Nem tudta mással magyarázni, mint hogy az aljas anyja és a részeges apja oldalára állt. Később, amikor Chico már híres pólójátékos lett, Serena újra felbukkant, és még zsarolni is próbálta azzal, hogy megszellőzteti az egykori botrányt.

Chico kidobta, és csak azért nem fordult bírósághoz, mert nem akart további kellemetlenséget okozni Lizzi nagyanyjának, aki olyan jó volt hozzá. Ő volt az egyetlen Eduardón kívül, aki a

segítségére sietett, amikor Lord Fane a felesége nevében előállt a rettenetes váddal. Lizzi nem vette a bátorságot, hogy melléálljon. Igaz, akkor csak tizenöt éves volt. Mára azonban Chico tudta, hogy Lizzi számára semmit sem jelentett a barátságuk.

Mivel úgy találta, hogy hirtelen rettenetesen meleg lett az irodában, kiment, hogy elinduljon megsejlelni a birtokot, amit minden évben megtett, amikor a pólókorútról hazatért. Ez elég hosszú időt vett igénybe, mivel a birtok több tízezer holdra rúgott. Néhány hétbe is beletelt, amíg mindent ellenőrzött. Mivel a diákjai éppen csak elkezdtek berendezkedni, megengedheti magának, hogy még egy darabig távol maradjon. A tanfolyam elkezdődhet, hiszen vannak más oktatók is.

Majd ha visszatér, alaposan górcső alá veszi Lady Elisabeth Fane-t, és kideríti, hogy mi az ördögöt keres itt. Gyanította, hogy a kikérdezés és a hazaküldés között kevesebb idő fog eltelni, mint amennyibe a birtok ellenőrzése kerül.

2. FEJEZET

– Hideg borogatásra volt szükséged, ugye, kincsem? – Lizzi elgondolkozva nézte a pónit, és egy lépést hátrált. Megkönnyebbülve látta, hogy az állat már olyan jól van, hogy majszolgatni kezdi a szénát. – A duzzanat rövidesen lelohad, és akkor újra az a régi, vidám, kötekedő lovacska leszel, aki mindig belesíp a karomba, ha szólok hozzá.

– Válaszolnak neked valaha a lovak? – kérdezte Danny, aki meglehetősen kimerültnek látszott.
– Rám is rám férne egy hideg borogatás. Tetőtől talpig. Szörnyen melegem van.

Hosszú, fárasztó munkanap volt ez a két fiatal nő számára, akik a távoli legelőről behozták a lovakat. Lizzi azonban addig nem hagyta abba a munkát, amíg mindent el nem végzett. Ha lovakról volt szó, nem ismert fáradságot.

– Bizony, meleg van – ismerte el, és egy csomag mentolos cukorkát dobott oda a barátnőjének.
– Tessék!

– Gondolod, hogy megismerjük valaha a kiképzőnket? – kérdezte Danny, miközben egyszerre két cukorkát tett a szájába. – Kétségeim támadtak, hogy létezik-e egyáltalán.

– Meggyőződünk róla, hogy létezik – felelte Lizzi, és igyekezett nagyon tárgyilagosnak tűnni, miközben cseppet sem örült, hogy Danny Chicóra terelte a szót. – Ugyanazzal a géppel jött, amelyikkel mi.

– Akkor most hol van?

– Azt nem tudom. Számomra cseppet sem sürgős, hogy találkozzam vele. Neked talán igen?

– Kis hazudós! Hiszen egészen belepirultál a puszta említésébe. Ne is tagadd, alig várod, hogy viszontlásd!

– Ebben nagyon tévedsz. Csupán arról van szó: Chicónak köszönhetem, hogy megőrülök a lovakért. – Persze ez is hazugság volt, de talán Danny beveszi.

Szívj magadba mindent, amit tanulhatsz tőle, és hozd haza a tudást Skóciába! Akkor aztán versenytársai lehetünk, és tönkretelhetjük!

Lizzinek az apja szavai visszhangoztak a fejében, pedig ő egyáltalán nem gyűlölte úgy Chicót, mint az apja. Igazából egyáltalán nem gyűlölte, csak csalódott benne. Azt tulajdonképpen nem is vethette volna Chico szemére, ha udvarolgatott volna az anyjának, noha a kezdeményezés mindenképpen Serenától származhatott. De hogy tolakodó lett volna? Nem! Hogy megerőszkolta volna? Nem! Soha!

Meg kell azonban hagyni, hogy Serena még mindig nagyon szép, vonzó nő. Akárhogy is volt, Chicónak becsületesnek kellett volna lennie, és nem lett volna szabad szó nélkül eltűnnie azután, hogy megígérte, kiszabadítja a Rottingdean House-ból.

– Most mire gondolsz? – kérdezte Danny, aki jólesően elnyújtózott a szénában.

Azt nem fogom az orrodra kötni, gondolta Lizzi. Ebbe nem fogja beavatni a barátnőjét.

– Felakasztanád a lószerszámot? Utána majd beszélgethetünk – terelte el gyorsan a szót.
– Iszonyúan meleg van itt benn. Folyik rólam a víz. – Lizzi legyezgette magát, aztán lehúzta a lovaglónadrágját és a blúzát, majd a farmerje után nyúlt. – Ez a meleg kikészíti az embert, ha ilyen keményen dolgozik, mint mi.

– Nem csak az időjárástól lesz itt az embernek melege – jegyezte meg hamiskásan Danny.

– A férfiakra gondolsz? – Lizzi adta a közömböst. Letörölte az izzadságot a homlokáról, majd kontyba kötötte vörös haját.

Danny behunyta a szemét.

– Ne tégy úgy, mintha észre sem vetted volna! A lovászfíúk roppant vonzóak, a pólójátékosokról nem is beszélve.

– Komolyan? – Lizzi összeszorította az ajkát. – Nekem még nem tűnt fel.

– Hiszi a piszi!